

Arrest

nr. 71 103 van 30 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, op 21 september 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 11 augustus 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROELS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 maart 2010 diende verzoekster een aanvraag in tot het verkrijgen van een verklaring van inschrijving als werknemer/werkzoekende.

1.2. Op 20 juli 2010 werd verzoekster in bezit gesteld van een E-kaart.

1.3. Op 11 augustus 2011 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Deze beslissing werd aan verzoekster betekend op 24 augustus 2011.

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van (...) geboren te Bakisi, op (in) 10.05.1986 van Nederland nationaliteit.

+ minderjarig kind: (...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing :

Betrokkene diende op 18.03.2010 een aanvraag in als werknemer/werkzoekende en verkreeg op 20.07.2010 de E-kaart. Overeenkomstig art.42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Uit het administratief onderzoek blijkt dat de situatie van betrokkene totaal gewijzigd is.

Uit bijkomend onderzoek blijkt dat betrokkene sinds 31.08.2010 niet meer is tewerkgesteld. Voor zover zij heden werkzoekend zou zijn, moet worden vastgesteld dat zij niet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende voldoet, overeenkomstig art.40, §4, 1: van de wet van 15.12.1980. Immers, indien betrokkene een reële kans op tewerkstelling zou hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt, mag worden verwacht dat zij reeds aan de slag zou zijn geweest

Uit nazicht van de gegevensbank van de RSZ blijkt dat betrokkene gemeld was tot 31.08.2010 wat betekent dat betrokkene tot die datum officieel tewerkgesteld was. Overeenkomstig art.42bis, §2, 3" kon zij nog 6 maanden, vanaf de dag dat zij onvrijwillig werkloos is geworden, beschouwd worden als werknemer. Intussen zijn deze 6 maanden reeds ruimschoots overschreden en kan betrokkene niet meer beschouwd worden als werknemer (art.42bis, §2, 3 van de wet van 15.12.1980).*

Op 04.06.2011 werd de dienst Vreemdelingenzaken ingelicht door de POD Maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid dat betrokkene financiële steun ontvangt van het OCMW. Uit het administratief dossier blijkt dus dat betrokkene beroep moet doen op financiële steun van het OCMW om in haar levensonderhoud te voorzien. Het betreft een leefloon in categorie 3 sedert 06.09.2010.

Betrokkene dient dus heden beschouwd te worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, zonder economische activiteiten in België. Deze bestaansmiddelen worden echter ter beschikking gesteld door de Belgische overheid, wat uiteraard niet in overeenstemming is met de voorwaarden zoals opgenomen in art.40 §4 eerste lid, 2' van de wet van 15.12.1980.

Aangezien betrokkene niet langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden en een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig art.42bis, §1 van de wet van 15.12.1980.

Overeenkomstig artikel 42ter van de wet van 15.12.1980 wordt het verblijfsrecht van betrokkene minderjarig kind N. G. {...} (RR xxxxxxxx) eveneens beëindigd. In het belang van het kind dient zij haar moeder te vervoegen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van *"het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing"* en *"schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen"*.

Ter adstructie van haar eerste middel betoogt verzoekster:

"Doordat de bestreden beslissing stelt dat uit bijkomend onderzoek blijkt dat betrokkene sinds 31.08.2010 niet meer is tewerkgesteld en dat zij niet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende voldoet conform artikel 40, § 4, 1° van de wet van 15.12.1980 (hierna Vreemdelingenwet). Verzoeker verwijst naar het uitgebreide feitenrelaas en de aangebrachte stukken om te weerleggen dat zij geen reële kans op tewerkstelling zou hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt aangezien zij hier juist toe

gecoacht wordt onder begeleiding van de VDAB en OCMW. Verzoeker heeft er altijd alles aan gedaan om te worden aangesteld conform artikel 40, § 4, 1° Vreemdelingenwet. Zij werd hiertoe gecoacht door zowel de VDAB als het OCMW die voor opleiding van verzoeker hebben gepleit en er hebben voor gezorgd. Met het mooie project dat reeds werd afgelegd mag worden verwacht dat verzoeker een meer dan reële kans maakt om binnen afzienbare tijd aan de slag te gaan in de social profit sector. Vanaf eind augustus 2011 tot het moment van indienen van onderhavig verzoekschrift werd zij reeds als uitzendarbeidster tewerkgesteld. Hierdoor levert zij reeds haar bijdrage en zal dit in de toekomst blijven doen. Terwijl de formele en materiële motiveringsplicht vervat in artikel 149 van de Grondwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen. Zodat de bestreden beslissing niet aan deze vereisten voldoet, en derhalve in strijd is met de vereiste en de wil van de wetgever dat een individuele bestuurshandeling duidelijk, nauwkeurig en rechtsgeldig dient te worden gemotiveerd (Raad van State 11 januari 1993, arrest nr. 41.525). Het middel is gegrond. ”

2.2. De Raad merkt vooreerst op dat de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet. Het middel faalt verder naar recht voor zover daarin de schending wordt aangevoerd van artikel 149 van de Grondwet. Artikel 149 van de Grondwet heeft immers betrekking op de jurisdictionele motiveringsplicht, terwijl in casu een administratieve rechtshandeling het voorwerp van het beroep uitmaakt. Artikel 149 van de Grondwet kan bijgevolg in deze context niet dienstig worden ingeroepen.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding in het artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Dit artikel bepaalt het volgende:

“Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 42bis, 42ter of 42quater van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken.”

2.5. Artikel 40, §4, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:
1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld. (...)”*

2.6. In casu werd het recht op verblijf beëindigd in toepassing van artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

2.7. Uit de bestreden beslissing blijkt dat uit nazicht van de gegevensbank van de RSZ blijkt dat verzoekster tot 31 augustus 2010 officieel tewerkgesteld was en dat uit informatie van de POD Maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid verder blijkt dat verzoekster sedert 6 september 2010 een leefloon in categorie 3 ontvangt.

2.8. Verzoekster betwist niet dat zij sedert 1 september 2010 niet langer als werknemer werkzaam is en dat zij een leefloon ontvangt sedert 6 september 2010. Verzoekster betoogt evenwel dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het gegeven dat zij een reële kans op tewerkstelling zou hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt aangezien zij hier juist toe gecoacht wordt onder begeleiding van de VDAB en het OCMW. Verzoekster verwijst hiertoe naar de stukken die zij voegt bij haar verzoekschrift. Zij meent dat zij er alles aan heeft gedaan om te worden aangesteld conform artikel 40, §4, 1° van de Vreemdelingenwet. Vanaf eind augustus 2011 tot het moment van indienen van huidig verzoekschrift werd zij reeds als uitzendarbeidster tewerkgesteld.

2.9. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 18 maart 2010 een aanvraag indiende tot vestiging in de hoedanigheid van werknemer/ werkzoekende. Er werd haar verzocht ten laatste op 18 juni 2010 de volgende documenten voor te leggen: *“arbeidscontract of werkgeversattest; - inschrijving VDAB, sollicitatiebrieven, reële kans tot aanwerving; - loonbriefjes.”* Op 3 juni 2010 legt verzoekster volgende documenten voor: een contract bepaalde duur met ingang vanaf 1 juni 2010 en lopende tot 1 september 2010 waarbij verzoekster wordt aangeworven als arbeidster, een inschrijvingsattest als kandidaat-uitzendkracht bij Randstad van 4 mei 2010, een inschrijvingsbewijs van 4 mei 2010 bij de VDAB als werkzoekende, geldig tot 4 augustus 2010, twee sollicitatiebrieven van 26 april 2010 waarbij verzoekster solliciteert naar een functie van schoonmaakster, drie sollicitatiebrieven van 22 april 2010 waarbij verzoekster eveneens solliciteert naar een functie van schoonmaakster, een sollicitatiebrief van 28 mei 2010 waarbij verzoekster eveneens solliciteert naar een functie van schoonmaakster, een sollicitatiebrief van 18 januari 2010 waarbij ze solliciteert naar een functie van assistent-begeleider van ouderen in Nederland, zes vacatures voor de functie van schoonmaakster, één vacature voor de functie van elektricien, een vacature voor de functie van polyvalent medewerker, een lijst met dienstencheques-ondernemingen in de regio Denderleeuw en een lijst met adressen van interimkantoren in de regio Aalst.

2.10. Op grond van de door verzoekster voorgelegde stukken wordt haar op 20 juli 2010 een E-kaart afgeleverd. Evenwel blijkt uit administratief onderzoek, waarvan de rechtvaardigingsstukken terug te vinden zijn in het administratief dossier, dat verzoekster slechts in de Dimonadatabank gemeld stond tot 31 augustus 2010 en dat zij sedert 6 september 2010 OCMW-steun geniet in categorie 3. Gelet op deze gegevens heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid geoordeeld dat het verblijfsrecht van verzoekster diende beëindigd te worden nu zij niet meer voldoet aan de ter zake geldende voorwaarden. Er dient opgemerkt te worden dat verzoekster deze vaststellingen geenszins betwist, doch dat zij wel betwist dat zij niet zou voldoen aan de voorwaarden van artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet daar zij aanvoert dat zij een reële kans op werk meent te hebben. Ter staving van haar betoog voegt zij verscheidene documenten toe aan haar verzoekschrift.

In de bestreden beslissing wordt inzake de reële kansen van verzoekster op het hebben van werk als volgt gemotiveerd: *Uit bijkomend onderzoek blijkt dat betrokkene sinds 31.08.2010 niet meer is tewerkgesteld. Voor zover zij heden werkzoekend zou zijn, moet worden vastgesteld dat zij niet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende voldoet, overeenkomstig art40, §4, 1: van de wet van 15.12.1980. Immers, indien betrokkene een reële kans op tewerkstelling zou hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt, mag worden verwacht dat zij reeds aan de slag zou zijn geweest”* en voorts: *“Uit nazicht van de gegevensbank van de RSZ blijkt dat betrokkene gemeld was tot 31.08.2010 wat betekent dat betrokkene tot die datum officieel tewerkgesteld was. Overeenkomstig art.42bis, §2, 3” kon zij nog 6 maanden, vanaf de dag dat zij onvrijwillig werkloos is geworden, beschouwd worden als werknemer. Intussen zijn deze 6 maanden reeds ruimschoots overschreden en kan betrokkene niet meer beschouwd worden als werknemer (art.42bis, §2, 3* van de wet van 15.12.1980).”*

De Raad dient inderdaad vast te stellen dat verzoekster sinds 31 augustus 2010 tot op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, dus gedurende vrijwel een jaar, niet meer tewerkgesteld is geweest en dit terwijl zij voorafgaand slechts drie maanden gewerkt heeft, zodat het geenszins kennelijk onredelijk kan genoemd worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid oordeelde dat verzoekster geen reële kans op tewerkstelling heeft.

Er dient benadrukt te worden dat de regelmatigheid van een bestuursbeslissing beoordeeld moet worden in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Verzoekster kan zich bijgevolg niet beroepen op het feit dat zij na het nemen van de bestreden beslissing tijdelijk tewerkgesteld is geweest als uitzendkracht. Op het moment van de bestreden beslissing was verzoekster niet tewerkgesteld en zij betwist dit ook niet. De Raad benadrukt dat het motief van de bestreden beslissing dat zij tewerkgesteld was in België tot 31 augustus 2010 en sinds 6 september 2010 OCMW-steun krijgt en aldus niet meer als werknemer beschouwd kan worden steun vindt in het administratieve dossier en geenszins wordt betwist door verzoekster.

Waar verzoekster meent dat zij wel voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet daar zij wel gecoacht werd en een reële kans op tewerkstelling heeft, benadrukt de Raad nogmaals dat de regelmatigheid van een bestuursbeslissing beoordeeld moet worden in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. De stukken die verzoekster voegde aan haar inleidend verzoekschrift zijn echter niet terug te vinden in het administratieve dossier zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid dat zij hiermee geen rekening heeft gehouden. Verzoekster wist of wordt geacht te weten dat zij verblijfsrecht verkregen heeft als werknemer/werkzoekende in toepassing van artikel 40, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet en dat een einde aan dit verblijfsrecht gesteld kan worden indien zij niet meer voldoet aan de voorwaarden. Ondanks het feit dat verzoekster slechts drie maanden gewerkt heeft en dat zij sindsdien bijna een jaar OCMW-steun geniet, heeft verzoekster nagelaten de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op de hoogte te brengen van haar gewijzigde omstandigheden. Verzoekster legt nu bij haar verzoekschrift verschillende stukken voor ingevolge dewelke zij meent nog steeds te voldoen aan de verblijfsvoorwaarden, doch toont hiermee niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op grond van de gegevens die hem ter kennis waren kennelijk onredelijk beslist heeft om het verblijfsrecht van verzoekster te beëindigen. Ten overvloede wijst de Raad erop dat waar verzoekster meent dat deze stukken aantonen dat zij een reële kans op tewerkstelling maakt, hieruit eerder blijkt dat verzoekster zich genooddaakt voelde om trajectbegeleiding en een project voor maatschappelijke integratie alsook een opleiding te volgen om haar tewerkstellingskansen te vergroten, doch hier blijkt geenszins uit dat zij ook effectief een reële kans op tewerkstelling maakt, dit te meer gelet op het feit dat zij reeds gedurende vrijwel één jaar op het bijstandsstelsel van de staat moet terugvallen om in haar levensonderhoud te voorzien en zij slechts amper drie maanden tewerkgesteld is geweest. Bovendien is de opleiding van verzoekster sinds 30 juni 2011 afgelopen doch blijkt dat, ondanks de beweringen van verzoekster dat het volgen van een opleiding haar kansen op de arbeidsmarkt reël maakt, zij ook nadien verder OCMW-steun is blijven genieten en deze vaststelling verder de bewering van verzoekster ondermijnt dat zij hierdoor een reële kans op tewerkstelling heeft. Integendeel, verzoekster voelt zich blijkbaar genooddaakt om na deze opleiding nog een opleiding te gaan volgen die zou starten op 2 september 2011. Dit alles doet ernstig afbreuk aan de beweringen van verzoekster dat zij een effectieve kans op tewerkstelling maakt. Niets belet verzoekster echter een nieuwe aanvraag als werkneemster in te dienen indien zij meent wel degelijk opnieuw te voldoen aan de voorwaarden om verblijfsrecht te genieten als werknemer of werkzoekende. Uit het administratief dossier blijkt enkel, zoals de verwerende partij in de bestreden beslissing aangeeft, dat verzoekster slechts beperkt is tewerkgesteld geweest en dat zij sinds 6 september 2010 OCMW-steun krijgt, hetgeen verzoekster niet betwist. Gelet op de stukken die aanwezig zijn in het administratieve dossier heeft de verwerende partij in alle redelijkheid geoordeeld dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt over een reële kans op tewerkstelling te beschikken. Een schending van artikel 40, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

De Raad concludeert dat verzoekster niet aantoonde dat de bestreden beslissing niet werd genomen op grond van de correcte gegevens, dat deze niet correct werden beoordeeld of dat op grond daarvan kennelijk onredelijk werd beslist tot de beëindiging van het verblijfsrecht van verzoekster. De verwerende partij besliste geheel terecht, binnen de haar toebedeelde bevoegdheid in uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.11. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 42bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster betoogt als volgt:

“Doordat de bestreden beslissing de verzoeker de facto verplicht het grondgebied te verlaten. Terwijl artikel 42bis, §2, 4° van de Vreemdelingenwet duidelijk bepaalt dat: {...}. Zodat DVZ sowieso de verplichting heeft om te onderzoeken of in casu verzoeker een beroepsopleiding geniet. Men kan besluiten op basis van reële elementen dat DVZ deze verplichting niet op een voldoende wijze is nagekomen gezien de stukken en het feitenrelaas dat voorligt. Het middel is gegrond. “

2.12. Artikel 42bis, § 2 bepaalt:

“§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen :

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding. (...)”

Verzoekster meent dat, nu zij een beroepsopleiding volgt, zij onder de uitzonderingssituatie van artikel 42bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet valt en dat de Dienst Vreemdelingenzaken dit had moeten onderzoeken. De Raad verwijst naar zijn bespreking van het eerste middel waaruit blijkt dat verzoekster zelf nagelaten heeft de verwerende partij op de hoogte te brengen van haar gewijzigde situatie. Ten overvloede wijst de Raad er op dat verzoeksters betoog feitelijke grondslag mist. In de mate dat verzoekster al zou voldoen aan de voorwaarde (*“Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding”*) blijkt dat op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing verzoeksters beroepsopleiding reeds enige tijd beëindigd was en dat zij nadien nog steeds een beroep moest doen op het bijstandstelsel van de staat om in haar levensonderhoud te voorzien. De andere beroepsopleiding die verzoekster beoogt te volgen dateert van na de bestreden beslissing zodat het de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid geenszins ten kwade kan worden geduid dat hij hiermee geen rekening te heeft gehouden. Een schending van artikel 42bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet wordt geenszins aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

2.13 In een derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 5 EVRM.

Verzoekster betoogt als volgt:

“Doordat de bestreden beslissing verzoeker verplicht het grondgebied te verlaten. Terwijl artikel 5 stelt dat eenieder het recht heeft op persoonlijke vrijheid en veiligheid. Zodat door uitwijzing verzoeker zal worden blootgesteld aan schendingen van het EVRM. Het middel is gegrond.”

2.14. Artikel 5 EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op vrijheid en veiligheid van zijn persoon. Niemand mag zijn vrijheid worden ontnomen, behalve in de navolgende gevallen en overeenkomstig een wettelijk voorgeschreven procedure:

a. indien hij op rechtmatige wijze is gedetineerd na veroordeling door een daartoe bevoegde

rechter

b. indien hij op rechtmatige wijze is gearresteerd of gedetineerd, wegens het niet naleven van een overeenkomstig de wet door een gerecht gegeven bevel of teneinde de nakoming van een door de wet voorgeschreven verplichting te verzekeren;

c. indien hij op rechtmatige wijze is gearresteerd of gedetineerd teneinde voor de bevoegde rechterlijke instantie te worden geleid, wanneer er een redelijke verdenking bestaat dat hij een strafbaar feit heeft begaan of indien het redelijkerwijs noodzakelijk is hem te beletten een strafbaar feit te begaan of te ontvluchten nadat hij dit heeft begaan;

d. in het geval van rechtmatige detentie van een minderjarige met het doel toe te zien op zijn opvoeding of in het geval van zijn rechtmatige detentie, teneinde hem voor de bevoegde instantie te geleiden;

e. in het geval van rechtmatige detentie van personen ter voorkoming van de verspreiding van besmettelijke ziekten, van geesteszieken, van verslaafden aan alcohol of verdovende middelen of van landlopers;

f. in het geval van rechtmatige arrestatie of detentie van een persoon teneinde hem te beletten op onrechtmatige wijze het land binnen te komen, of van een persoon waartegen een uitwijzings- of uitleveringsprocedure hangende is.

2. Een ieder die gearresteerd is moet onverwijld en in een taal die hij verstaat op de hoogte worden gebracht van de redenen van zijn arrestatie en van alle beschuldigingen welke tegen hem zijn ingebracht.

3. Een ieder die is gearresteerd of gedetineerd, overeenkomstig lid 1.c van dit artikel, moet onverwijld voor een rechter worden geleid of voor een andere magistraat die door de wet bevoegd verklaard is rechterlijke macht uit te oefenen en heeft het recht binnen een redelijke termijn berecht te worden of hangende het proces in vrijheid te worden gesteld. De invrijheidstelling kan afhankelijk worden gesteld van een waarborg voor de verschijning van de betrokkene ter terechtzitting.

4. Een ieder, wie door arrestatie of detentie zijn vrijheid is ontnomen, heeft het recht voorziening te vragen bij het gerecht opdat dit spoedig beslist over de rechtmatigheid van zijn detentie en zijn invrijheidstelling beveelt, indien de detentie onrechtmatig is.

5. Een ieder die het slachtoffer is geweest van een arrestatie of een detentie in strijd met de bepalingen van dit artikel, heeft recht op schadeloosstelling."

Artikel 5 van het EVRM heeft betrekking op de onrechtmatige vrijheidsberoving door arrestatie of gevangenhouding. De bestreden beslissing houdt geenszins een vrijheidsberoving van verzoekster in zodat haar betoog juridische grondslag mist.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER